

skulle indsendes, akteres, registreres, og derefter skal der laves Statistik over dem. Statistikken er det værste, den er nemlig ganske gal. Det kommer af, at naar man søger om Rentebevilling, indsender man ikke Obligationen, og det kan altsaa ikke ses, om der tages $4\frac{1}{2}$ eller 6 pCt., men man søger blot om indtil 6 pCt., idet man ræsonnerer som saa, at det koster jo lige meget, og saa kan man lige saa godt ansøge om 6 pCt. Men bagefter siger saa en godtroende Statistik, at der er givet saa og saa mange Bevillinger til $4\frac{1}{2}$ pCt., til 5 pCt. og 6 pCt. Nej, det er ikke rigtigt, og Videnskaben maa vi holde paa, navnlig naar den ikke koster noget.

Den højtærede Justitsminister vil jeg gøre opmærksom paa, hvilket stort Omraade han har liggende for sig i Familienretten og Arveretten, hvor der ogsaa er en urimelig Samling af Bevillinger og Undertagelser. Jeg har før meddelt det høje Ting nogle Eksempler derpaa. Der var et, som gjorde stor Lykke, og de gamle Medlemmer beder jeg nu om ikke at høre efter, men de nye skulle dog høre det. Naar en Mand vil gifte sig med sin Tante, maa han ikke paa nogen mulig Maade gøre det uden kongelig Bevilling, og den koster Penge, men naar en Nièce vil gifte sig med sin Onkel, maa hun gerne, der er ikke noget i Vejen for det. Det kan man ikke forstaa, siger man maaske. Jo, det kan godt forstaaes, thi Tanten er ældre end Nævnen, Onkelen ældre end Niécen, og Lovgivningen har altsaa i sin Visdom set, at det ikke er noget heldigt Ægteskab, naar Konen er meget ældre end Manden, hvorimod det intet gør, om Manden er ældre end Konen. Var det imidlertid ikke muligt at faa disse Ting bort, saa man ikke blandede sig deri? Lad disse Folk gifte sig eller lade være, som de have Lyst til, det kommer jo ikke Staten ved.

I Arveretten er der ligeledes en Mængde Ting, som kræve Bevilling, de uskyldigste Ting af Verden. I Forfjor — tror jeg det var — var Folketinget blevet klar over, at vi skulde se at faa sat igennem, at en Enke havde samme Ret som en Enkemand til at sidde i uskiftet Bo. Der er ikke Spor af Mening i, at naar Manden har glemt at bestemme det, skal der søges Bevilling hos Øvrigheden. Manden har efter Loven Ret dertil uden videre, men Konen skal enten have en Bevilling fra Manden eller en Øvrighedsbevilling. Det lykkedes den Gang at faa Folketinget med dertil, som det i det hele gerne lykkes at faa Folketinget med til smukke, retfærdige Be-

stræbelser, navnlig naar de ere til Gavn for dem, som unægtelig for Tiden ere Lovgivningens Kælebørn, nemlig Kvinderne. Derimod havde vi den Sorg, at det ikke lykkedes at gennemføre dette i Landstinget. Der vilde man ikke paa nogen mulig Maade gaa med dertil, uagtet man ikke kunde anføre noget for at beholde den nuværende Ordning, hvis man da ikke vilde sige: Ja, det er altid et lille Ben til en Prokurator. Nu maa de Herrer vide, at den nuværende Tilstand volder ikke ringe Ulejlighed, før der skrives mange Tusinde Testamenter om Aaret af den Grund.

Vor Lovgivning medfører heret underligt Forhold. Naar en Mand gifter sig, kan det ikke undgaas, at han straks, hvordan han end er anlagt, tænker paa, at der kan komme Børn, endvidere paa, at han kan dø, og videre paa, at saa sidder hans Kone med Børnene, og hun kan ikke uden videre sidde i uskiftet Bo. Som Følge heraf have vi det underlige Forhold, at Bryllup og Testamente nøje følges ad. I samme Øjeblik en Mand gifter sig, maa han gaa til Notarius og faa lavet en testamentarisk Erklæring, hvorefter hans Hustru faar samme Ret, som han selv har, til at sidde i uskiftet Bo.

Det glemmes undertiden, og jeg har set kuriøse Eksempler paa, hvorledes det har voldet Ulejlighed og Vanskeligheder, som man ikke skulde tænke sig, for alle vedkommende. Det var at ønske, om den højtærede Justitsminister, som efter de nuværende politiske Forhold vil kunne gøre en ikke ringe Indflydelse gældende i Landstinget, vil faa dette omvendt i saa Henseende. Det vilde være en Omvendelse, som han vilde have Ære af. Jeg skal ikke komme ind paa flere Eksempler, jeg kunde ellers nævne Hundredevis af den Slags.

Jeg vil blot endnu henlede Opmærksomheden paa, at der gaar en Mængde Administration tabt ved, at en Masse offentlige Midler laanes ud mod Prioriteter, og jeg vil henstille til de Herrer, som kende noget til de Forhold, om der er nogen Mening i, at naar man kan faa Laan mod Prioritet af en offentlig Stiftelse, faar man det gerne til 4 pCt. og faar gerne Summen rent og blankt udbetalt, medens man, naar man gaar til en Kreditforening, skal svare til Reservefonden og taber noget ved Kursdifferencen osv. Dette vil sige, at det er en stor Fordel, naar en Mand kan faa en Prioritet fra en offentlig Stiftelse. Og spørger man saa, hvem der faar Laan der, er det utvivlsomt